

מבט לשבת פרשת **משפטים** מעובד עפ"י שיחות הרבי מליובאוויטש

ו' החיבור – בלי קשר למבחן בגרות בלשון.

זה לא התחיל השבוע כמדווח במהדורות החדשות בנוגע לאלימות הנפשית בקשישים. התופעה הזאת, בוואריאציות שונות, תופסת לה לדאבון, מקום במציאות בת-ימינו, ויש לה פנים רבות. לא תמיד כהתעללות פיזית גלויה, אלא אחרת, מיתממת וסמויה. "והדרת פני זקן,"? ישנם הסוברים שהכוונה ל-"ועדרת פני זקן"! כמו למשל, "ובקטן", האם איזשהו כתב-חדשות תיעד פעם נסיעה באוטובוס או ברכבת בשעות הלחץ? רוב הנוסעים סטודנטים, ואנשי עמל צעירים ונמרצים, מעדיפים להתרווח על הכסאות בתחבורה הציבורית, עם עיתון ביד אחת וקפה בשניה. נוח. אפשר גם לנמנם. הפסטורליה הזאת נקטעת כאשר קשיש או קשישה מצטרפים לנסיעה. אין מושב פנוי. בידיהם סלים מלאים כל טוב. נוסעים לבקר ת'נכדים ולעזור קצת. גם אשה צעירה בהריון מתקדם, עלתה ברגע האחרון, מנסה להאחז במשהו כדי לא ליפול. צפוף. חייל עם עיניים אדומות וקיטבג במשקל 100 טון, מתפרקד במעבר - עוצם עיניים ונרדם. קשה. הקשישים מאבדים לא פעם, שיווי-משקל, וצוחקים במבוכה. אבל אף אחד מהיושבים לא קם! בדוק! אני מנחש שבראש "המתפרקדים" משהו מרגיש קצת לא נוח. כגון: למה לעזאזל הקשישים האלה תקועים דווקא מול עיני, ודווקא בקרון הזה? מנגנון ההגנה הידוע, עובד בטורבו. "למה מנכ"ל הרכבת ואגד, לא משריינים עוד עשרה קרונות א עוד אוטובוסים שיצאו כל חמש דקות"? מחשבות טובות. אבל בינתיים הסמארטפונים והטאבלטים ועיתוני-הבוקר עם הכותרות על האלימות בחברה. ניכסים לשימוש ומסתירים טוטאלית את העומדים הקשישים ואת זאת שבהריון. זה לא נוגע לנו! זה לא נוגע להם! גם לא לי – ולך! האומנם?

פרשתנו עוסקת רובה ככולה במצוות חברתיות פשוטות המצויות ביום-יום של כולנו. מהמעמד ההירואי הגבוה שהיה בהר-סיני, בפרשה הקודמת, נדמה שאנחנו עכשיו ב"גלישה" מגבוה-גבוה, לעניינים אפוריים ונמוכים, לענייני-חולין שכחים. סיכסוכי ממון בין אדם לחברו – מי חייב למי, מי מחוייב לפצות את מי, ממה צריך להישמר ועל מה לשמור. דברים חומריים גרידא. תמוה?! על דברים כה פשוטים ומובנים אלה התורה מתעכבת? איך כל זה מתקשר למעמד הנשגב שהיה? התשובה טמונה בשתי המילים הפותחות את הפרשה: "ואלה המשפטים". **ו' חיבור** שמחברת אותנו בין שני העולמות שהעניק לנו הבורא. מחד, העולם הרוחני המרומם והמחייב את הנפש. במקביל לו, העולם הגשמי, הנהנתני. הדאגה לצרכי הגוף והרכוש, היחסים האישיים בבית, והיחסים בין אדם לזולת. דאגה על שן שנחבלת, ועל רגל שנתקעה בבור שהשכן חפר לא בכוונה. באה התורה ומלמדת אותנו: עשרת הדברות ניתנו בסיני, כך גם המצוות הפשוטות והמובנות "**ואלה**", אכן, גם אלה, ניתנו בסיני. המקור של כל המצוות "הגדולות" ו"הקטנות", ניתנו ממקור אחד, מבורא העולם, וכולן שוות בערכן. כיבוד-הזולת, תינוק בעריסה, וקשיש חסר ישע, כך, כמו הנחת התפילין, כיבוד אב ואם, מצוות השבת כו-ל-לן כל המצוות שוות, וכו-ל-ל-ם כל הברואים, גם בעלי-החיים, ראויים להתחשבות וכיבוד צרכיהם, כל אחד בעניינו. זו שימת-לב שנדרשת לה אומה שלימה, שעליה נאמר: " בני-ישראל עֲרַבִּים זֶה לָזֶה." "עֲרַבִּים", דהיינו, מתוקים זה לזה.

אפשרי? כן! הוכחנו זאת לא פעם! יצאנו ממצרים, נצא גם מהפלונטר המביש שאירע. איך? נסלול דרך נאותה למי שירד מהדרך - רק בדרך שיש בה אהבת ישראל איכפתית ואמיתית, ודרך אהבת התורה וקיום מצוותיה, כיבוד-הדדי, ורגישות לצרכי הזולת.

נעשה ונצליח ונקרב באמת-באמת ביאת המשיח – זה בנפשנו ממש!

שבת שלום ומבורך, וחודש אדר מלא שמחה ממעשים טובים